

ды на спасеніе-то. За тая причина наша-та дължность за да обычае Бога, и да струваме воля-та му, є още по голѣма, ако є възможно и отъ оная на ангелы-ты: зашто-то заради тѣхъ Христосъ никога не є умрѣлъ, но той ны освободи съ чиста-та си кръвь (1. Пет. 1; 18, 19). Слѣдователно ные не сме вече наши (Кор. 6; 20), прочее само-то наше прилѣжаніе трѣба да є, да славимъ Бога съ тѣла-та си, и съ духъ-тъ си, кои-то сж негови (1. Кор. 6; 20). Любовь-та Христова трѣбова да ны свързува да живѣемъ не за себе си; но за оногова, кой-то є умрѣлъ, и възкръсналъ заради насъ (2. Кор. 5; 14, 15). Божія-та добрина води въ покаяніе (Рим. 2; 4).

Отъ жена-та, коя-то умокри крака-та на Спаситель-тъ съ слъзы-ты, и гы отры съ коса-та си, и гы цѣлува (Лук. 7; 38), видимъ, че на кого-то ся прости много, той ще обикне много. Смиранный Христіанинъ, колко-то и да претърпи за Христово-то име, никога не ще да рече въ сърдце-то си вѣистина азъ имамъ правда да приѣмж голѣмо възмездіе за вѣвѣреніе-то ми на Господа. Той по добръ може да рече: Дано приѣме Христосъ това мое недостаточно служеніе за негово-то камъ мене благоутробіе, не вѣистина като заплащаніе на дългове-ты, но като знакъ на благодарность за благодати-ты, кои-то азъ никога не могъ да въздамъ.

И кога-то помнимъ, че грѣхъ-тъ распина